Beyazıt Devlet Kütüphanesinden

SOKOLLU MEHMET PAŞA

Pir Sultan Abdal

ONALTINCI ASIR

DOĞUM ve ölüm tarihi kesin olarak bilinmeyen dervis şairlerimizdendir. Sıvas dolaylarında yaşamıştır. Şii ve Kızılbaş'tır. Kızı ağzından yazılan bir destanda Kızılbaş'ları ayaklandırmağa kalkmış olduğu, yakalanıp hapse atılarak sonunda asıldığı söylenmiştir. Bundan da bir veya birkaç defa evlendiği sonucu çıkarılmaktadır. Bir şiirinde «Belinin büküldüğü»nü, «Dişlerinin döküldüğü»nü de söyler ki bu da çok yaşadığını göstermektedir.

32

SOYU Yemen'den gelme olan Pir Sultan'ın asıl adı Haydar'dır. Alevi'ler, yani Hazreti Ali'yi Muhammet'e tercih edenler genellikle soylarını ona ve Yemed'e bağlarlar. Hazretin bir Kızılbaş tarikatı olan Bektaşilik'teki mertebeleri aştığı, unvanlarından bellidir: Tarikatın en yaşlılarından olduğu için «Post»a oturmuş ve «Pir» unvanını, «Dede Sultan» lâkaplarını haketmiştir. Abdallığa gelince, Bektaşilikte «Bedil» olan, yani mâna âleminden yeryüzüne kıyafet değiştirerek tebdil gezdiklerine inanılan kırk uluya «Abdal» derlerdi ki üç yüz veli, yani ermiş arasından seçilirlerdi ve kimler olduklarını yalnız kendileri bilirlerdi. Kırk Abdal'ın yedisine «Erkân» (direkler), üçüne «Evtad», yani bağlayıcılar denirdi. Bir tanesi de kutup rütbesini alırdı.

Pir Sultan, işte o kırklara karışmıştır. Ancak, herne kadar Bektaşilik bir tarikatsa da Kızılbaşlık öyle değildir. Eylem ve politika yoluyle dünyaya gerekli düzeni vermek Kızılbaşlığın şanındandı. Bu sebeple Pir Sultan da eyleme kalkışmış ve Hızır Paşa tarafından Sıvas'ta yakalanarak asılmıştır.

Yürü bre Hızır Paşa
Senin de çarkın kırılır
Güvendiğin padişahın
Ola ki bir gün devrilir

dörtlüğüyle başlayan şiirlerde Pir Sultan'ın Hızır Paşa'yla dâvası anlatılmıştır.

Evliyâ'nın çoğunda olduğu gibi Pir Sultan'da da destan unsurları hayatını gerçeklerden masal havasına götürmüştür. Soyunun Ali'ye ve Muhammet'e dayandırılması, Hızır Paşa'nın kendisine gelerek himmet istemesi, Pir Sultan'ın: «Hızır, gün gele vezir olasın, ama yine beni arayasın» diye paşanın geleceğini haber vermesi, paşa, vezir olduktan sonra onu İstanbul'a konağına getirtip yemek ikram edince «Sen zina ettiğin, ikram ettiğin yemeği ben değil, köpeklerim bile yemez» diyerek onu kızdırması hep bu destan unsurlarındandır.

Rivayete göre Pir Sultan'ın asılışı da, Hızır Paşa'nın kendisine «Üç şiir söyle ki, içinde Şah'ın adı geçmesin» dediği halde üçü de baştan başa İran Şahı'na övgü olan şiirler söylemesindendir.

Hızır Paşa bizi berdâr etmeden
Açılın kapılar Şah'a varalım
Seyaset günleri gelip yetmeden
Açılın kapılar Şaha varalım

Gönül çıkmak ister Şah'ın köşküne
Can boyanmak ister Ali müşküne
Pirim Ali, on iki imam aşkına
Açılın kapılar Şah'a varalım

diye başlayan şiiri de bunlardandır.

Pir Sultan Abdal, yalnız dervişçe şiirler değil, aşk şiirleri de yazmıştır. Şu örnekte olduğu gibi:

Ben de şu dünyaya geldim geleli
Emanetten bir don giymişe döndüm
Sahibi çıktı da elimden aldı
Koru yerde koyun yaymışa döndüm

O yâr geldi geçti geri bakmadı
Hendekler kazdırdım sular akmadı
Çok yuva bekledim cücük çıkmadı
Boş yuva beklemiş yoz kuşa döndüm

Pir Sultan Abdal'ım bu dünya fâni
Baştan başa kim sürdü bu devranı
Yarin bir çift sözü üşüttü beni
Yüce dağ başında buymuşa döndüm

Şair, tabiata da son derece bağlı görünmektedir. Onun:

Öt benim sarı tamburam
Senin aslın ağaçtandır

diye başlayan taşlaması gibi pek çok şiiri bugün hâlâ dillerde dolaşmaktadır.

Pir Sultan Abdal ile ilgili bilgilerin çoğunu, kızı Sanem Hatun'un ağıtından öğreniriz. Dilden dile, günümüze kadar gelen bu ağıt, onun darağacında can verdiğini, yanık, içli bir ifadeyle uzun uzun anlatır:

Uzundu, usuldü dedemin boyu
Yıldız'dır yaylası, Banaz'dır köyü
Yaz bahar ayında bulanır suyu
Sular çağlar çağlar Pir Sultan deyu

Pir Sultan kızıydım ben de Banaz'da
Kanlı yaş akıttım baharda güzde
Dedemi astılar kanlı Sıvas'ta
Darağacı ağlar ağlar Pir Sultan deyu.

Tablo: Cemal Dündar

PİR SULTAN ABDAL

Bâki

1526 - 1600

ASIL adı Mahmut Abdülbâki'dir. Bir müezzinin oğludur. Şair Zati'nin dükkânında saraç çıraklığı ederken zekâsı sayesinde medreseye verilmiş, daha sonra ilerlemiştir. Çeşitli kadılıklarda bulunduktan sonra Anadolu ve Rumeli Kazaskerlikleri'ne kadar yükselmişse de, asıl istediği «Şeyhülislâmlık»a erişemeden ölmüştür. 4 padişah devrinde gözdeliğini korumuş, ama çok kıskanılmış bir şairdir. En önemli eseri, Divan adıyle toplanan şiirleridir.

BÂKİ EFENDİ, konağında, sinirli sinirli dolaşıyordu. Yetmişine yaklaşıyordu. Öyleyken sıska denecek kadar zayıf, hafifçe öne eğik, gözleri alev alev yanan, esmer, çirkince bir adamdı, ama dinçti. İçinde, en büyük ilim ve din makamı olan «Şeyhülislâm» olamamanın acısını taşıyordu. Kaç padişaha hizmet etmiş, kaç devletlinin iltifatını kazanmıştı. Kendisini, yükselişini çekemeyenler ne iftiralar atmamışlardı ki ona... «Meyhaneler beytülharâm, piri mugan şeyhülharem (Meyhaneler Muhammet'in evi, onu yöneten de meyhaneci)» gibi sırf gelenekte olduğu ve daha çok dervişlik taklidi sayılması gerektiği halde benzeri şeyler söyledi diye az kalsın kendisini öldürteceklerdi. Oysa Bâki gibi din bilgininin böyle sözleri belli bir maksat olmadan söylemesine imkân mı vardı? Kanunî'nin ardından yazdığı ağıt, hâlâ Süleyman Çelebi'nin Mevlit'i gibi söylenmekte değil miydi?

Çok olur yâr, fakat yâr-i vefâdâr olmaz

sözünü boşuna söylememişti o. Elbette, cenaze namazını Fatih Camii'nde kıldıracak olan rakibi Şeyhülislâm Sunullah Efendi'nin, sanki olacakları biliyormuş gibi yazdığı:

Kadrini seng-i musallada bilüp ey Bâki
Durup el bağlayalar karşında yârân saf saf

beytini okuyacağını önceden kestiremezdi. Ne var ki, şiirleri arasında pek çoğu şimdiden atasözü değeriyle halk arasında söylenegelmekteydi. Daha kimbilir kaç yüzyıl da söyleneceğinden başka. Sırası düştükçe her bezgin:

Bâki kalan bu kubbede hoş bir sada imiş

deyip geçecekti.

Bâki Efendi, sinirli sinirli dolaşıyordu. Nihayet kapı aralandı. Boylu boslu bir câriye, başı önünde, elleri göğsü üzerine kavuşmuş, içeri girdi. «Beni emretmişsiniz efendim!» dedi.

Şair gülümsedi. Gül yanaklı câriyesine baktı: daha saraydan, haremden, hünkârın hediyesi olarak iki gün önce gönderilmişti.

— Yaklaş bakayım Tûtî... Bana gel yavrum...

Adı Tûtî (Dudu kuşu, dilbaz) olan câriye iki adım daha attı. Bâki Efendi hâlâ gülümsüyordu. Çünkü, daha üç gün önce, kendisini hiç çekemeyen şair Nev'i ile atışmalarını hatırlıyordu. Bâki, çirkin olduğu için kendisine Karga Bâki denildiğini bilirdi. Nev'i Efendi, kâtibi kavuğunu geri iterek, pek hevessiz ve âdeta ısırgan bir sesle:

— Tebrik ederim, Efendi hazretleri, Tûtî'ye kondunuz... deyince, şair:

— Dudu dudu diye pek uçurma birader, herhalde o da benim gibi karganın biridir...

deyip şairi mahcup etmişti. Ama sonra Nev'i, ayak üstü bunun öcünü almış:

Kahr-ı dehr ile olur bülbül gurâna hemnişin
Yine şekvâyı gurâb eyler, garabet bundadır

diyerek, dünyanın talihsizi bir bülbül kargayla aynı yatağa düşer de, sonunda asıl karga şikâyet eder, demeğe getirmişti.

Bâki Efendi, Tûtî'ye sokuldu. Câriye gerçekten güzeldi. Yaşlı şair, samur kürkünü sırtından attı. Ellerini çırptı. Giren iç oğlanına: «Halvet» dedi. Artık onları kimse rahatsız edemezdi. Câriyesini bileğinden tutarak yanına oturtmak istedi. Ama, uzun boyuna, dinç görünüşüne rağmen bu gaga burunlu, esmer, gözleri korkutucu bir şekilde parlayan adam, kızcağızı fena halde ürkütmüştü. Bir an kendisine sarayda, haremde öğretilen her şeyi unuttu ve toy bir küheylân gibi geri çekildi.

İşte ne olduysa o anda oldu. Neye uğradığını anlamayan Şair Bâki, birden ayağa fırladı. Hışımla câriyesine bir tokat attı ki, kapıda duran iç oğlanı hemen içeriye daldı. Gördüğü manzara şuydu: Osmanlı şiirinin en büyük üstâdı, beynine sıçrayan kan sebebiyle birdenbire yaşlı bir kütük gibi mindere devrilmiş, can çekişiyordu. Bâki'nin ölümü, böyle olmuştu.

... Ve böylece Bâki'den, bu kubbede bâki kalan bir hoş seda oldu. Bâki için büyük cenaze töreni tertiplendi. Bu törene, devrin ünlü sanatçıları, devlet adamları katıldılar ve gözyaşları içinde toprağa verildi.

Bâki, kendi kendini yetiştirmiş, medreselerde okumuş, adını çok genç yaşta, devrin âlimleri arasında duyurmuştu.

Halep, Mekke ve Medine kadılıkları da yapan Bâki'nin, divanından başka, «Mevahib-Ül-Ledünniye» ve «Hâdis-i Erbain» tercümeleri ve «Fezail-ül Cihat» isimli eseri ünlüdür.

Tablo: Cemal Dündar

Köroğlu

ONYEDİNCİ ASIR

ÜNLÜ bir destana konu olmuş bir halk kahramanıdır. Bu isimde, XVI. yüzyılda yaşamış bir halk şairi de vardır. Ama, tarihi kişiliği bilinemeyen, asıl Köroğlu, XVII. yüzyılda, Bolu havalisinde yaşamış, sonradan ünü bütün Anadolu'ya yayılmıştır. Babası Bolu Beyi tarafından gözlerine mil çektirilerek cezalandırıldığı için Köroğlu diye tanınmıştır. Zulme karşı ayaklanarak halkın hakkını koruması, onu destan kahramanı haline getirmiştir.

ONYEDİNCİ yüzyıl, Osmanlı İmparatorluğu tarihinde merkeze bağlı olmayan teşkilâtın iyice meydana çıktığı, buna karşılık, saraya bağlı, sadrâzama bağlı beylerin, valilerin de yer yer başlarına buyruk olarak halka zulmedebildikleri bir devirdir. İşte böyle bir devirde Bolu Beyi Süleyman Bey, kendisine bunca yıl hizmet etmiş seyislerinden birine fena halde kızarak gözlerine mil çekilmesini emretmişti. Bolu Bey'i son derece katı yürekli, zalim bir adamdı. Hernekadar kendisini sevenler araya girdilerse de dediğinden dönmedi. Buyruğunu vaktinde yerine getirmemiş olan zavallı uşağın gözleri kör edildi ve sıska bir ata bindirilerek kaleden dışarı atıldı.

Yaralı seyis at sırtında yolda kalınca, sesini çok iyi bilen hayvanın kulağına eğildi ve:

— Dünya bana zindan oldu, beni köyüme götür... diye yalvardı.

Az gittiler, uz gittiler, dere tepe düz gittiler, sonunda seyisin köyüne vardılar. Uzaktan at sırtında yığılı babacığının geldiğini gören onbeş yaşındaki oğlu, ermiş yetmiş bir insan gibi onun ıstırabını anladı, koşup attan indirdi, anasının yanına getirdi. Seyis olanları «Hal ve keyfiyet böyle böyle» diye bir bir anlattı, oğulcuğundan öcünün alınmasını vasiyet ederek oracıkta ruhunu teslim etti.

Köroğlu, onbeş yaşında atlandı. Babasına verilen kır at canlandı, sıskalığı gitti, şahbaz bir hayvan oldu. Köroğlu, atına atladığı gibi dağlara çıktı. Kılıç kuşandı. Babasının intikamını almak üzere and içti. Yolda rastladığı bir çobanın sazını alarak terkisine asmıştı. Kime rastlasa hayvanını durdurur, sazını eline alır, tıngırdatarak Bolu Beyi'nin zulmünü anlatırdı. Her yerde aradığı bu zâlim adama günün birinde rastlayacağını biliyordu. Giderek hayvanı rüzgâr kesildi. Kılıcını havale ettiğinde Ali'nin «Zülfikâr» ı gibi sekiz arşına kadar uzardı. Nerde bir yolsuzluk olsa köylü, Köroğlu'na haber salardı. O da gelir, ortalığı düzene kordu.

Bir gün Çamlıbel'de konaklamıştı. Bir kervancının, yolcularından bir genç adamı soyup döverek uçuruma attığını gördü. Bir kılıçta kervancının başını uçurdu. Öteki adamlar kendisine hayır dua ettiler. Uçurumdan çıkardığı genç yolcu ise: «Hayatımı kurtardın, gayri ben senin kulun kölenim» dedi. Köroğlu onun adının Ayvaz olduğunu, kervanın da Bolu Bey'ine yük götürdüğünü öğrenince Ayvaz'ı yanına aldı. Beraber yola çıktılar. Bir Köroğlu, bir Ayvaz, etrafı kasıp kavuran, fakir köylüyü haraca kesen zâlim Bolu Bey'ini bulmaya çıktılar. Şehre yaklaştıkları sırada bir kale vardı. Sabahın bir vaktinde kale mazgallarından hazin bir şarkı duydular. Bu şarkıyla bir genç kız, kendisinin Bolu Bey'i'nin kızı olduğunu, babasının sırf kimseyi sevmesin diye kendisini oraya kapadığını göz yaşları içinde anlatıyordu. Aldı sazı eline Köroğlu kıza sabırlı olmasını, dönüşte kendisini kurtaracağını ünledi.

Bolu'ya vardıklarında büyük bir alana halk toplanmıştı. Şenlikler yapılıyordu. Köroğlu tebdil giyerek pehlivanlar arasına katıldı. Bir bir hepsini alt etti. Sonunda Bolu Bey'i huzuruna çağırttı onu ve:

— Bre pehlivan, sen kimsin? Seni muhafızlarıma bey yaptım...

dedi. Köroğlu da: «İşte ben o gözlerini kör ettirdiğin seyisin oğluyum» diyerek kılıcını çaldığı gibi herkesin dehşet dolu bakışları önünde Bolu Bey'inin kellesini uçurdu ve halkı bir zâlimden kurtardı. Ondan sonra hemen Ayvaz'ı salıp kaleden Bey'in kızını getirdi. Allah'ın emri, Peygamber'in kavliyle kendine nikâhladı. O tarihten sonra Bolu Bey'i olarak halka adaletle muamele eyledi.

Bizden selâm olsun Bolu Beyi'ne
Çıkıp şu dağlara yaslanmalıdır
Ok gıcırtısından, kalkan sesinden
Dağlar sada verip, seslenmelidir.

Düşman geldi tabur tabur dizildi
Alnımıza kara yazı yazıldı
Tüfek icat oldu, mertlik bozuldu
Eğri kılıç kında paslanmalıdır

Köroğlu düşer mi yine şanından
Ayırır çoğunu er meydanından
Kır at köpüğünden, düşman kanından
Çevrem dolup, şalvar ıslanmalıdır.

Köroğlu'nun karısı da öylesine cerbezeli, öylesine titiz bir kadındı ki, «Karısı da Köroğlu gibi» sözü halk arasında kısala kısala böyle kadınlara Köroğlu demek âdet oldu.

Tablo: Vâlâ Somalı

KÖROĞLU

Köprülü Mehmet Paşa

1578 - 1661

OSMANLI İmparatorluğu'nu, tarihe «Kadınlar Saltanatı» diye geçen en sıkıntılı günlerinde uçurumun kenarından kurtaran büyük bir devlet adamıdır. Samsun'un Vezirköprü ilçesinde doğdu. İlçenin adı o zaman Köprü idi. Köprülü Mehmet Paşa ve oğullarının hatırasıyle Vezirköprü oldu. Genç yaşta saray hizmetlerine giren Köprülü hak ederek yükselmiş ve sadrazamlığa getirildiği zaman, devleti zor günlerden aydınlığa çıkarmasını başarmıştır.

35

OSMANLI İmparatorluğu'nu, bütün ağırlığıyle içine düşmek üzere bulunduğu uçurumun kenarında yakalayıp çeken Köprülü Ailesi, Osmanlı tarihinde başlıbaşına bir bölüm teşkil eder.

Köprülüler devri Mehmet Paşa'nın sadrazamlığıyle başlar. Köprülü Mehmet Paşa'nın kişiliğini ve nasıl çetin şartlar altında bu görevi yerine getirdiğini anlamak için o yıllardaki Osmanlıların durumunu incelemek gerekir.

1655 yılında IV. Sultan Mehmet hükümdardı. İstanbul, askerî bir darbenin sarsıntısı içindeydi. Bu darbeden, «Meydanağaları» denilen soyguncu bir zümre peydah olmuştu. Sarayı ve Babıâli'yi kılıç ve kaba kuvvetle tehdit ederek, devleti ticarethane haline koyan bu sömürücü ağaları ortadan kaldırmak için çeşitli tedbirlere baş vuruluyordu. Ama, nafile... Saray, yıllarca isyan bayrağını çeken adamları vezir, vali ve sadrazam yaparak yatıştırmağa çalışıyordu. Ordu ve donanma tamamiyle çığrından çıkmış vaziyetteydi. Sık sık kazan kaldırılıyor bazen de yeniçerilerle sipahiler birbirine silâh çekiyorlardı. Hazine bomboştu. Asker maaş alamaz duruma gelmişti. Sarayda israf almış yürümüştü. Kaynanası Kösem Sultan'ı öldürten Turhan Sultan idareyi eline almış, dümeni kırık devlet gemisini yürütmeğe çalışıyordu. Padişahın adı sanı okunmuyordu bile. İşte Osmanlı İmparatorluğu «Kadınlar Saltanatı» diye geçen o sıkıntılı günlerdeydi.

Venediklilerle harp, uzun yıllardan beri devam ediyordu. Koca bir ordu Girit adasını zaptetmek için yarı aç, yarı tok direnip duruyordu. Bu bakımsız orduyu Venedikliler adadan çıkaramayacaklarını anlayınca 70 gemilik bir filo ile Çanakkale Boğazı'na gelmişlerdi. Limni ve Bozcaada'yı da zapteden bu düşman filosunu püskürtmek için gönderilen donanma deniz harp tarihinde eşi görülmeyen bir yenilgiyi kabul etmiş ve harbe girmeden baştan kara etmek suretiyle sahile yanaşmıştı. Venedikliler de balık avlar gibi gemileri teker teker yakalayıp memleketlerine götürdüler.

O günlerde sadrazam tayin edilmiş olan Boynu Eğri Mehmet Paşa Şam valisiydi. İstanbul'a gelmekte pek acele göstermiyordu. Çünkü, Diyarbakırlı bir tüccardan dul kalmış güzel bir kadınla yaptığı yeni evliliğinin ilk günlerini Halep'te geçirmekteydi. Neden sonra İstanbul'a gelince de Venedik donanması tehlikesine karşı ancak şu sapık tedbiri alabilmişti. Surlar üzerindeki evler yıktırılmış, oralara badana sürülmüş, düşman donanmasının böylece harap İstanbul surlarını yeni ve muhkem sanacağı düşünülmüştü.

İşte bu sırada Mimar Kasım, Valide Turhan Sultan'a gelerek devlet gemisinin batmak üzere olduğunu ancak bu durumdan yegâne kurtuluş yolunun Köprülü Mehmet Paşa'yı sadrazam yapmak olduğunu söyledi. Turhan Sultan onun devlete pek faydalı olacağını sanmıyordu.

70 yaşındaki ihtiyar vezir Köprülü Mehmet Paşa böylesine karışık bir devirde, ülke, iç ve dış bunalımla kıvır kıvır kıvranırken sadrazamlık mührünü Padişah Mehmet IV.'den aldı. Ama, mührü alırken, padişaha şartları oldu. Padişah, ülkeyi kurtarırken, onun işine hiç karışmayacak, hakkındaki dedikodulara kulak asmıyacaktı. Bütün şartları kabul edildi ve bir fırtına gibi işe koyuldu.

İhtiyar Köprülü, çok sert başladı. Önce Çanakkale önündeki Venedik donanmasını bertaraf edip, adaları kurtardı. Erdel'e (Romanya) sefer açtı. Sefer başarılı oldu. Saray etrafındaki muhteris devlet adamlarının dalavereleri artık eskisi kadar etkili olmaktan çıktı. Zira, Köprülü onları teker teker zararsız hale getirdi.

Köprülü kısa zamanda çok disiplinli bir düzen kurdu. Bu düzeni kurarken şiddetli davranmış, hattâ fazlaca kan dökmüştü. Bu yüzden onu kınayanlar oldu. Ama o günün şartları içinde, başka türlü davranamazdı. Anadolu isyanları, onun şiddeti sayesinde sönmüş, eşkiyalar temizlenmişti.

Köprülü Mehmet Paşa, okur-yazar bir insan değildi. Ama, zekâsı, tecrübesi ve kurnazlığı sayesinde çökmek üzere olan Osmanlı İmparatorluğu'nu kurtarmayı başardı. Tarihimizin müstesna kişilerinden biri oldu. 5 yıl iktidarda kaldı ve 1661'de, 83 yaşında öldü. Hayata gözlerini yumarken yerine, oğlu Köprülü Fazıl Mustafa Paşa'nın sadrazam olmasını vasiyet etmişti. Köprülü Fazıl Mustafa Paşa da, en az babası kadar üstün bir devlet adamı olduğunu gösterdi.

Tablo: Vâlâ Somalı

Karacaoğlan

1606 - 1674

ONYEDİNCİ asırda yaşamış saz şairlerinden. Bu şairler, sazlarını boyunlarına asıp köy köy dolaşır, kahvelerde, meydanlarda, düğünlerde şiir söylerlerdi. Onun için bunlara halk şairi denirdi. Karacaoğlan da, güney illerinden çıkma bir halk şairidir. Adana'nın Fersak köyünde doğmuştur. Sâiloğulları'ndandır. Bu aile o yörede hâlâ yaşar. Küçük yaşta saz çalıp şiir söylemeğe başladı. Yeniçeri ocağına girdi. Savaşlara katıldı. Divanı vardır.

KARACAOĞLAN derlerdi adına. Çünkü çok esmerdi. Adana'nın yanık yüzlü, bağrı yanık delikanlılarındandı. Bir de sevgilisi vardı ki, gece gibi kömür gözlü, kara saçlı, kara tenliydi. Karacaoğlan ona: «Karakız» derdi, o da ona Karacaoğlan derdi. Köy kızları, Fersaklılar, Kozanlılar, Bahçe ilçeliler, çekemezlerdi Karacaoğlan'la Karakız'ın sevdasını.

Sade onlar değil, Kozanoğulları da çekemezlerdi Karacaoğlan'ın bunca sevilmesini. Günün birinde, güçleri yettiği için onu öldürtmek istediler. Karacaoğlan baktı ki postu deldirecek, kalktı bir kış günü, sazını boynuna astı:

İncecikten bir kar yağar
Tozar Elif Elif diye,
Deli gönül hayran olmuş
Gezer Elif Elif diye...

sözlerini diline dolayıp yollara düştü. Çıkış o çıkış... Bir daha ne Karakız'ın yüzünü görebildi, ne Fersak'a dönebildi. Ama Elif'in aşkı yüreğini yakardı. Her gittiği yerde, her seviştiği kızda Elif'i görürdü sanki. Bazıları, Karacaoğlan'a Elif'te Allah'ın, Tanrı'nın mutlak güzelliğini buluyordu diye dervişlik yakıştırırlar. Oysa Karacaoğlan, böyle bir güzelliği tabiatta da görürdü, başka insanlarda da. O, tabiatı güzel olduğu için severdi, Tanrı yarattığı için değil.

Çıktım, seyreyledim Niğde'yi, Bor'u

diye anlattığı nice iller gördü, gezdi. Van'a kadar gitti. Oradan Irak'a geçti. Oradan Arabistan'ı dolaştı. Oradan İran'a girdi. Her gittiği yerde korundu, her gittiği yerde kadınların gözdesi oldu. Geceleri bu yüzden sabahlara kadar uyumaz, ertesi günü sanki hiç bir şey olmamış gibi dipdiri yollara düşerdi.

Elâ gözlerini sevdiğim dilber,
Seni görmeyeli göresim geldi
Altın kemer sıkmış ince belini
Usul boylarını sarasım geldi

Küçüksün güzel, etme bu nâzı
Ciğerime bastın ateşli közü
Başına sokmuşsun gülü, nerkizi
Yüzünü yüzüme süresim geldi

Elâdır gözlerin karadır kaşın
Aradım cihanda bulunmaz eşin
Yaylanın karından beyazdır dişin
Uzanıp üstüne ölesim geldi

Karac'oğlan der ki bilirim seni
Adadım yoluna kurban bu canı
Koynunda beslenen ayvayı narı
Çözüp düğmelerin deresim geldi

diye duygularını dile getiren, açık saçık, ama samimî, candan şiirler söyleyerek adları hiçbir zaman bilinmeyecek olan bu güzellere karşı çapkınca duygularını dile getirdi. koşma, türkü, mâni, varsağı, kayabaşı, üçleme, ağıt, güzelleme, koçaklama, destan gibi her türden şiir söylemişti. En çok on birli heceyle yazmıştı. Bu, onun bağlamasına daha uygun geliyordu. Sazı üzerinde çırpmayı bir kere gezindirdi miydi, arkası sökün ediveriyordu. Kolay ve rahat söyleyişi yüzünden şiirleri hemen halkın hâfızasına yerleşiyor, bir daha da silinmiyordu. Bu sebeple içtenlikle söylenmiş olan bu deyişler, yüzyıllar boyu halk arasında Yunus ilâhileri gibi söylenir oldu. Başka şairler ondan esinlendiler, hattâ onun diline yatkın şiirler söylemek için yanıp tutuştular. Çoğu zaman beceremeyince de onun adının yerine kendi adlarını koyuverdiler. Böylece, Karacaoğlan'ın olup da başkasının adına söylenen çok şiir vardır. Karacaoğlan asla «Divan» ve «Tekke» şiirinin etkisi altında kalmadı. «Aruz» veznine kulak asmadı. Deyişlerini daima sade, tertemiz bir Türkçe ile dile getirdi. Coştu, söyledi. Çaldı, dinletti. Gerek sazının çırpması, gerek sözünün inceliğiyle, adı Anadolu'nun dört bucağında efsaneleşti.

Elif kaşlarını çatar
Gamzesi sinemi yakar
Ak elleri kalem tutar
Yazar Elif Elif diye

Asırlar sonra cönkleri ele geçen Karacaoğlan'ın asıl kişiliği üzerine, ciltler dolusu kitaplar yazıldı. Karacaoğlan bugün de bütün canlılığı ile dile getirilir ve halkın en sevdiği ozanlar arasında gönüllerde yaşar. Genç müzik topluluklarının, Karacaoğlan'dan batı ritmine uyguladıkları koşmalar, sadece ülkemizde değil, Avrupa'da da ilgiyle benimsenmektedir.

Tablo: Cemal Dündar

Kâtip Çelebi

1609 - 1657

BÜYÜK Türk bilgini ve bibliyograf. İstanbul'da doğdu ve öldü. Bir silâhtarın oğludur. On dört yaşında saray kalemlerinden birinde kâtiplikle hayatını kazanmaya başladı. Çelebi ve kâtip unvanları buradan gelir. Sonraları yabancılar, Hacı Halife unvanını Hacı Kalfa'ya çevirdiler. Halifelik, onun yükseldiği en ileri büro şefliğiydi. Birçok sefere katılmış, ordu kâtipliği de yapmıştır. Yirmiden fazla eseri vardır. En önemlisi Keşfüzzünun'dur.

YIL 1633. Halep çarşılarında kâtibi kavuklu, ince, yirmi dört yaşlarında bir genç, cübbesinin eteklerini savurarak, yel yepelek, yelken kürek, dolaşıp duruyordu. Hacca gidecekti ama, önce yapılası işlerini bitirmesi gerekiyordu. Talebe-i ulûmdandı kendisi, yani medrese mollasıydı, ilim öğreniyordu. Hoş, aslında Yeniçeri kâtibiydi ama, bu, geçimini sağlamak içindi. Öteki mollalar gibi köy kasaba dolaşıp on bir ayın bir sultanı Ramazan'da kışlık gıdasını, erzakını toplayacak kadar vakti yoktu. Çelebi Mustafa, gerçekten ilim istiyordu.

Elindeki üç beş kuruşu kitaplara yatırması bundandı zaten. Halep çarşısı esnafı, bu tüysüz genci tanımışlardı artık. «Gene geliyor» dedikleri zaman hiçbir yazma eserin gerçek değerine gitmeyeceğini bilirlerdi. Çelebi Mustafa, bazan o kitapları, bir gecede okumak şartiyle kiralardı. Gerçekten, koskoca ciltleri okurdu da bir gecede... Bütün masrafı, iki akçeye aldığı bir mumdan ibaretti. Onun ilim öğrenmeğe karşı bu isteği ve bu kadar ateşle çalışması, esnafta kâr isteği bile bırakmamıştı.

Molla Mustafa, Halep Medresesi'ne döndüğü zaman kolu, koltuğu kitap dolu olurdu. Hemen yere çöker, pencere içine yerleştirdiği mumunu ateşler, divitini çıkarır, kamış kalemini cızırdatarak meşk kâğıtları üzerine not almağa başlardı: «Hadikatüssuadâ... eser-i merhum Fuzûli Muhammet Efendi... Kerbelâ Vak'ası ve Hasan-Hüseyin Kıssası ve Peygamber Efendimiz'le ilgili olaylar» sonra sayfa sayısı yani yaprak (varak) ve nüshayı hazırlayan kâtip...

Molla Mustafa, bütün bunları yazardı. Sorarlardı kendisini yeni yeni tanımış ve sevmeğe başlamış olan sahaflar: «Kuzum Molla, yazan yazmış, ya sen ne diye bunların künyelerini çıkarırsın yeniden?». Ya da Halep Medresesi'nde okuyan başka mollalar takılırlardı: «Bre Yeniçeri kâtibi? nedir zorun bu kitaplarla? Hiçbirisini almazsın, mülk edinmezsin, yazar bre yazarsın... Başkalarının ilmini çalarsın, geçinmek midir murâdın, yoksa eser mi telif edersin?»

Kâtip Çelebi Efendi, gerçekten çelebi huylu ve efendi olduğu için, sadece bıyık altından gülerdi bu takılmalara. Ciddiye almazdı. İlmin satırda değil, sadırda (göğüste) olduğunu o da bilirdi. Ama, onca kitabı bir araya getirmenin imkânsızlığı karşısında, yüzlerce, binlerce eseri okuyup unutmak tabiî olduğuna göre onların hiç değilse konularını bir deftere kaydetmenin faydasını kendisi tecrübeyle biliyordu. Nitekim, geceler birbirini kovalayıp defterler birbiri üstüne yığıldıkta muazzam bir cilt meydana geldi. Bir zamanlar Halep çarşılarında yel yepelek yelken kürek koşuşup duran Kâtip Çelebi, çalıştığı yerde halifeliğe kadar yükseldi. Meydana getirdiği eserleri merak sahipleri Osmanlı ülkelerinin dışından gelerek tetkik eder oldular. Taş bir medrese odasında, mum ışığında göz nuru dökerek meydana getirdiği o koskoca «Keşfüzzünun», o zamana kadar bilinen ilimler hakkında yazılmış tekmil eserleri özetleyen eşsiz bir kitap olmuştu. Öyle ki, elden ele yazma kopyaları çıkarılarak çoğaltılan kitap, kâfirler diyarında Hacı Kalfa diye anılır olan Hacı Halife'nin, yani Kâtip Çelebi'nin en değerli eserlerinden sayıldı.

Keşfüzzünun, üç yüzden fazla fen ve bilim dalında yazılmış 1450 kitabın fihristini, ansiklopedik bir mahiyette sıralayan, bu eserler hakkında, kısa ve özlü bilgiler veren eşsiz bir bibliyografyadır. Kâtip Çelebi'nin «Cihan-numâ»sı, «Fezleke»si, «Tuhfet-ül-kibar»ı, «Mizân-ı Hak»kı, «Düstur-u Amel»i, «Takvîmu't-Tevarih»i başlıca eserleridir.

Vaktiyle kendisine «Ne yaparsın bre Yeniçeri kâtibi?» diye takaza edenler şimdi saçları sakallarına karışmış, kadılıklarda kalmış, ilim yolunda ilerleyebilmek için onun eserine başvurarak ancak orada gördükleri eserlerin asıllarını aramağa ve tafsilâtını öğrenmeğe mecbur olmuş insanlar haline gelmişlerdi.

Hacı Kalfa, bildiği yabancı dillerde de eserlerinin tercümelerini, özetlerini vücuda getirdi. Böylelikle adını bütün cihana duyurdu. İlimleri sınıflandırmak, o yolda yazılmış eserlerin tekmilini özetlemek suretiyle Türk dilinin ilk bibliyografyasını, kitap bilgisi ve listesini vücuda getirmek şerefi, tarihimizde ona nasip oldu.

Kâtip Çelebi, 1657 yılında, 48 yaşındayken vefat etti. Mezarı Zeyrek'tedir.

Beyazıt Devlet Kütüphanesinden KATİP ÇELEBİ

Evliya Çelebi

1611 - 1681

ASIL adı Mehmet Zıllî Bin Derviş olan Evliya Çelebi, İstanbul'da, Zeyrek'te doğru. Soyu, Kütahya'da, Germiyanoğulları'ndan gelir. Zamanında, ancak orta derecede öğrenim gören Çelebi, hafızdır. Musikiye de merak sarmıştır. Çeşitli devlet memuriyetlerinde bulunan Evliya Çelebi, büyük şöhretini, tam yarım asır gezip dolaşmadık yer bırakmayarak yazdığı 10 ciltlik, eşsiz seyahatnamesi ile yapmıştır. Arapça, Farsça ve Rumca bilirdi.

EVLİYA ÇELEBİ, ünlü «Seyahatname»sinde, bunca yeri gezip dolaşmasında ve seyahata bunca merakındaki sırrı anlatırken, bir gece düşünde Hazreti Peygamberimiz'i gördüğünü belirtir. Onun nûru karşısında öylesine heyecanlanmıştır ki,

«— Şefaat Ya Resul-ü Allah...» diyeceğine, dili sürçmüş,

«— Seyahat Ya Resul-ü Allah...» demiştir. Duası kabul olunduğu için de, kısmetine bol bol «Seyahat» çıkmıştır...

Evliya Çelebi, kendi anlattığına göre, daha 19 yaşındayken, İstanbul civarında, yürüye yürüye gitmedik yer bırakmamıştır. Gezip gördüklerini, o tatlı sohbetinde anlatırken, oturup bunları yazmak aklına gelmiş ve o günden sonra bütün hâtıralarını kaleme almaya başlamıştır. İşte, ünlü «Seyahatname»si böylece doğmuştur.

Sesi de pek güzel olan Evliya Çelebi, 1630'da, bir Kadir Gecesi, Ayasofya Camii'nde «Mukabele» okurken, IV. Sultan Murat'ın dikkatini çekmişti. Maiyetiyle camie gelen Sultan, sesine hayran kaldığı bu genci sormuş, hakkında bilgi almış ve Silâhtar Melek Ahmet Paşa'nın da tavassutuyle «Musahip» olarak sarayda hizmete alınmasına irade buyurmuştur.

Asıl adı, Mehmet Zıllî Bin Derviş olan Evliya Çelebi'nin soyu, Kütahya'ya uzanır. Seyahatnâme'sinin altıncı cildinde, aile kökünün Germiyanoğulları'ndan Yakup Bey'e, onun sülâlesinin de Ahmet Yesevî'ye ulaştığını yazar. Evliya Çelebi'ye devlet kapısında memuriyet verilmesini tavassut eden Silâhtar Melek Ahmet Paşa, teyzesinin kocasıydı.

Evliya Çelebi, o günden sonra, çeşitli seferlerde serdarların, paşaların müezzinliklerini, imamlıklarını yapmış, güzel sesiyle, tatlı sohbetiyle, her mizacı okşayan yumuşak tabiatıyle daima gezmek ve görmek imkânını bulmuştur.

Evliya Çelebi 70 yıl yaşamış, bu yaşının 50 yılını seyahatlerde geçirmiştir. Üç yüz yıl önceki Osmanlı İmparatorluğu'nun hemen bütün şehirlerini ve kasabalarını gezen Çelebi'nin, yabancı ülkelere de bol bol seyahat ettiği, ünlü «Seyahatname»sinden öğrenilmektedir. Gittiği başlıca yerler şunlardır: Anadolu, Rumeli, Suriye, Irak, Mısır, Girit, Hicaz, Macaristan, Transilvanya, Moldavya Polonya, Avusturya, Almanya, Hollanda, Bosna - Hersek, Dalmaçya, Güney Rusya, Kırım, Kafkasya ve İran.

Dolaştığı yerlerin âdetlerini, yaşayışlarını, çarşı-pazar bütün binalarını, ünlü kişilerini, tarihçelerini ve lisanlarını kendine has, samimî uslûbuyle ve pek meraklı bir biçimde incelemiş olan Evliya Çelebi'nin zaman zaman hurafe, efsane ve mübalâğalara da geniş yer verdiği görülür. Zaten bunlar, onun eşsiz eserine bambaşka bir renk katmıştır.

Meselâ Evliya Çelebi, ziyaret ettiği Van kalesinin mağaralarını şöyle anlatır:

«... Kayanın içinde kat kat altı yüz adet gar-ı azimler (büyük mağaralar) vardır ki, her biri, birer kervansaraydan nişan verir. Bu garlardan nicesinin içinde haneler vardır ki, çarklar ile üstâtlar ibrişim, iplik, top urganlar bükerler. Nice yüz mağaralarda top güllesi yığılmıştır ki, hesabını Allah-ü Tealâ bilir..

«Hattâ mahsus yüz adet mağaralarda arpa, buğday, çeltikli pirinç, darı, bakla, mercimek, nohut vesair dağ gibi hububat vardır. Bir başka mağarada da bütün bütün hayvan kemikleri yığılmıştır.

«Bir mağaranın sarnıçlarından birinde beziryağı, birinde şırlağan yağı (susam yağı) birinde don yağı, birinde sarı yağ (sade yağ) birinde katran, birinde zift vesair günegün yağlar vardır.

«Yedi adet havuz içre sığır derisinin yünlerini, camus (manda) derisinin kıllarını kazıyıp, dilim dilim, kesim kesim edip doldurmuşlar, üzerine lebalep bal dökmüşler, sığır ve camus deriliğinden alâmet kalmayıp, bir gûne güzel reçel olmuş ki, âdem, yemesinden doyamaz...»

Söz gelişi manda derisiyle balı karıştırıp reçel yapan Evliya Çelebi türlü türlü mübalağalarında pek sevimlidir. Fakat, eserinde, yaşadığı devrin sosyal hayatını pek mükemmel bir şekilde dile getirmiş, günümüze dev bir hazine bırakmıştır. Onun seyahatnamesi, tarihçilerin faydalandığı en önemli mehazlar arasındadır.

Evliya Çelebi, gençliğinde, yakınlarının arzularına uyarak biraz da musiki dersleri almış, fakat, gezmek, dolaşmak ona, musikiden çok daha cazip gelmişti. Güzel sesini dinledikçe herkes «Usta bir hânende olacak» derken, Evliya Çelebi, memuriyete girince, musikiyi bırakmıştır...

Hayat Koleksiyonundan

IV. Sultan Murat

1612 - 1640

ANARŞİST ve zorbaları ortadan kaldırmasıyle Osmanlı İmparatorluğu'nun mukadderatında pek önemli bir rol oynayan ve «Bağdat Fâtihi» nâmıyle tarihe geçen Osmanlı Padişahıdır. Babası I. Ahmet'tir. 11 yaşında tahta çıktı. Anarşi ve zorbalığın hüküm sürdüğü imparatorluğun idaresini 21 yaşında eline aldı. Çok şiddetli tedbirlerle düzeni yerine getirdi. Revân seferi ile Tebriz'i aldı. İkinci büyük seferinde ise Bağdat'ı fethetti. 28 yaşında öldü.

OSMANLI tahtının onyedinci padişahı olan IV. Murat, 16 yıl 4 ay 8 gün saltanat sürmüştü. Bu müddetin büyük bir kısmı anası Mahpeyker Kösem Sultan'ın niyâbeti altında geçmiş bulunduğundan hakikî saltanat süresi 7 yıl, 9 ay 21 günden ibarettir. Ve bu kısa süre ise Osmanlı tarihinin en renkli olayları ile doludur.

Zorbaların tahakkümü altında geçen annesinin naibeliği yıllarından sonra Yeniçeriler'in Sadrâzam Hâfız Ahmet Paşa'yı gözleri önünde parçalamaları ve ihtilâlin baş teşvikçisi Damat Topal Recep Paşa'yı sadarete getirmeleri Dördüncü Murat'ın sabrını taşıran son damla olmuştu. Ablasının kocası olan Topal Recep Paşa, sırtını zorba Yeniçeriler'e dayadıktan sonra koskoca imparatorluğu çiftlik gibi idare etmeye başlamıştı. O kadar ki, Dördüncü Murat'a «Padişâhım abdest alıp öyle taşra çıkın» diye tehditlerde bulunacak kadar işi ileri götürmüştü. Enişesinin sadaretinin üçüncü ayı dolmadan IV. Murat ilk çıkışını yapmak zorunda kaldı. Mağrur Sadrâzama «Gel beri topal zorba başı» diye hitâp ettiği anda Recep Paşa onun bakışlarında bir fevkalâdelik olduğunu anlamış ve «Hâşâ pâdişâhım» diye inkâra kalkışacak olmuştu. IV. Murat «Bre kâfir abdest al!» diye kükrediği anda ise sonunun geldiğini anlamıştı. Nitekim padişah arkasındaki zülüflü baltacılara dönüp «Tez başın vurun şu hainin» dediği anda ilmik Topal Recep Paşa'nın boğazına geçirilmiş ve oracıkta boğuluvermişti...

Bu çıkışı ile idareyi fiilen eline alan IV. Murat büyük bir zorba avına girişti. Bâzı tarihlere göre, memleketteki düzeni sağlamak için 50 bin kelle vurdurdu, fakat neticede asayişi iadeyi başardı.

Emsalsiz derecede kuvvetli bir bünyeye sahip olan IV. Murat, spora aşırı düşkünlük ve kabiliyeti ile de ün yapmıştı. Topkapı Sarayı'nda demir bir kapıyı okla delmesi, Timuroğlu Şâhı Cihân'ın, «Kılıç ve kurşun kâr eylemez» diye hediye olarak gönderdiği fil derisinden yapılma ve gergedan derisi ile kaplı kalkanı, elçinin gözleri önünde mızrak ile delmesi, Eski Saray (Bugünkü İstanbul Üniversitesi merkez binası, Beyazıt) bahçesinden attığı ciridi Beyazıt Camii minaresinin dibine düşürmesi, Halep Kalesi üzerinden fırlattığı okun şehir meydanına saplanması ve nihayet Okmeydanı'nda 1070 gez mesafeye isabet kaydederek adına taş dikilmesi, onun acı kuvvetinin olduğu kadar mızrak ve ok atmaktaki maharetinin de ifâdesidir.

Memlekette nifak tohumlarının kahvehane gibi umumî yerlerde atıldığına kanaat getiren IV. Murat şehirdeki bütün kahvehaneleri kapattığı gibi toplantıları da yasaklamıştı. Bu arada İstanbul'un büyük bir kısmını kül eden yangından sonra tütün içilmesini de menetti. Geceleri sokaklarda tebdil gezdiği için, başına herhangi bir şeyin gelmesinden çekinerek fenersiz sokağa çıkma yasağını da koydu. Bütün b yasakların tatbikinde öylesine şiddet gösterdi ki, tütün içenin de, fenersiz dolaşanın da, meclis kuranın da oracıkta kafalarını vurdurdu. Hattâ bu işte daha da ileri giderek, şüphelendiği evlerin damlarına çıkarak ocak bacalarını koklayıp tütün veya kahve içilip içilmediğini dahi bizzat kontrol etti.

Vehimler içinde bir insandı IV. Murat. Bir zamanlar pek sevdiği ve yanından eksik etmediği ünlü Şair Nef'i, «Sihâm-ı Kaza» isimli hicviyesini okurken sarayın pek yakınına yıldırım düşmesini bir uğursuzluk addedip Nef'iyi hiciv yazmaktan menetti. Bunun üzerine büyük şairi çekemiyenlerden biri şu beyti söylemişti:

> Gökten nazîre indi sihâm-ı kazasına,
> Nef'i diliyle uğradı Hak'kın belâsına

Ancak Nef'i verdiği sözde fazla durmayıp Sadrâzam Bayram Paşa hakkında hayli ağır bir hicviye yazmaktan kendini alamayınca, cezasını kellesiyle ödedi. Nef'i'yi, sarayın odunluğunda boğduran IV. Murat, cesedini de denize attırdı.

IV. Murat, içkiye aşırı düşkünlüğü ile de tanınan bir padişahtır. Bu yüzdendir ki, ayyaşlığı bugün dahi dillerde dolaşan Bekri Mustafa'ya sarayda görev verdiği ve işret sofrasında kendisiyle yârenlik ettiği söylenir.

İçkiye karşı olanca düşkünlüğüne rağmen, içki yasağı da koyan IV. Murat, Bağdat'ın fethinden dönüşünde birden rahatsızlanmış, bâzı Osmanlı tarihçilerine göre «Goutte-Nikris», bâzı tarihçilere göre ise sirozdan, henüz 28 yaşında iken hayata gözlerini yumdu.